

GIRLS, GIRLS, GIRLS

Meisjes zijn niet uitsluitend het onderwerp van het oeuvre van Arno Nollen, maar het scheelt niet veel. Ze bevolken zijn fotografie, videografie en installaties als kippen een ren. De figuurlijke haan in zijn werk houdt alles in balans.

Dit boek concentreert zich op Nollens odyssee. Meisjes in hun alledaagse doen, betrapt door of poserend voor de camera. Meisjes met sproeten, meisjes met een klassiek harmonieus gelaat, meisjes met toegeknepen ogen, meisjes met een bolle toet. Argeloze meisjes, brutale meisjes, onschuldige meisjes, geslepen meisjes, in en in keurige meisjes, aan lager wal geraakte meisjes, stoere meisjes, angstige meisjes, in de steek gelaten meisjes, verliefde meisjes, verveelde meisjes. Al die meisjes hebben gemeen dat ze opgesloten zitten in hun eigen universum. Jonge vrouwen die alles weten maar veel ervaring missen. Ze maken zich zorgen om dingen die ze nog niet onder woorden kunnen brengen. Door portret en documentaire, de twee belangrijkste genres van de fotografie, met elkaar te combineren speelt Arno Nollen emoties subtiel tegen elkaar uit - verrukking, verlangen, wanhoop, twijfel, angst.

Zoveel meisjes is natuurlijk een obsessie, een ongerijmdheid, die in de kunst zeer van pas komt. Veel waan is schoonste logica, om met Emily Dickinson te spreken, en dat geldt zeker voor de meisjes van Arno Nollen. Die meisjes worden met de grootste mogelijke tederheid vastgelegd en daardoor in hun waarde gelaten. Wie ze ook zijn. Waar ze ook vandaan komen. Wat ze ook doen. De camera van Nollen is niet alleen een oog dat als een voyeur gluurt door het sleutelgat en door dat standpunt stuit op saillante details, die camera is ook een hand en een tong die het object van verlangen liefkoost. Met medeweten en medewerking van de meisjes. Nollen benadert zijn subject met empathie, een vorm van intimiteit die ook aanwezig is in het oeuvre van geestverwante fotografen als Diane Arbus en Nan Goldin. Het in beeld gebrachte drama kan daardoor intimiderende hoogten bereiken.

Afstand en betrokkenheid, avontuur en verbazing, medelijden en huiver strijden in het oeuvre van Arno Nollen om voorrang. Zo brengt de kunstenaar het mysterie van de meisjes in beeld, of beter gezegd: het geheim van de cocon waarin ze leven. Lewis Carroll, auteur van *Alice in Wonderland* en amateurfotograaf van jonge meisjes en Balthus, pseudoniem voor de als aristocraat poserende schilder Balthasar Klossowski, zouden dat resultaat gewaardeerd hebben als ze nog hadden geleefd. Beiden brachten op een soortgelijke manier als Arno Nollen het raadsel van de onschuldige, in zichzelf opgaande, maar seksueel alerte meisjes in beeld.

Albert Camus schreef in 1949 dat in een schilderij van Balthus 'the most ordinary reality can assume the unfamiliar, remote air, the soft resonance, the muffled mystery of

